

Олександр ЧЕРНЯК

викладач відділу підготовки прокурорів
з нагляду за додержанням законів органами,
які проводять оперативно-розшукову діяльність,
дідання та досудове слідство
Національної академії прокуратури України
Cherniak.legal@gmail.com

УДК 343.163

ПРОБЛЕМИ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ РЕЗОНАНСНИХ ЗЛОЧИНІВ

Однією з найактуальніших проблем в організації досудового розслідування є забезпечення пріоритетності закону в системі нормативних актів, що регламентують взаємодію органів правосуддя та правоохоронних органів при дотриманні належної правової процедури у кримінальному провадженні. Значна кількість відомчих нормативно-правових актів правоохоронних органів України та обсяг відносин, що ними регулюються, визначають необхідність їх систематизації.

З огляду на розвиток інформаційних технологій одним із першочергових завдань є створення автоматизованої бази даних про нормативно-правові акти правоохоронних органів, доступної головним користувачам – працівникам прокуратури, органів внутрішніх справ, служби безпеки та інших правоохоронних органів України.

Відсутність чіткої правової регламентації призводить до неефективного реагування на кримінальні та інші правопорушення, особливо при розслідуванні злочинів, що набули значного суспільного резонансу, і як наслідок це викликає негативну реакцію громадянського суспільства.

Науково-теоретичним підґрунтям дослідження є праці фахівців у галузі права, які стосуються реформування правоохоронної системи України, аспектів її функціонування і нормативно-правового регулювання,

взаємодії органів кримінальної юстиції і правопорядку в процесі досудового розслідування окремих видів кримінальних правопорушень, у тому числі таких, які набули суспільного резонансу, а саме твори науковців: С.В. Албула, О.М. Бандурки, В.І. Боярова, В.М. Горшеньова, Ю.М. Грошевого, С.М. Гусарова, О.М. Джужі, В.В. Долежана, О.Ф. Долженкова, І.Б. Колішук, М.В. Корнієнка, О.М. Костенка, М.В. Косюти, Л.М. Лобойка, В.Т. Маляренка, М.І. Мельника, М.М. Михеєнко, Р.В. Мукоїда, В.Т. Нора, Д.Й. Никифорчука, М.А. Погорецького, В.Я. Тація, М.І. Хавронюка, Ю.С. Шемшученка, В.П. Шибіко, Л.І. Щербини, М.К. Якимчука та інших.

Метою публікації є дослідження проблемних питань нормативно-правового регулювання організації прокурором досудового розслідування резонансних кримінальних правопорушень, пов'язаних з необхідністю удосконалення правової основи такої діяльності в умовах реформування органів кримінальної юстиції та правопорядку.

У кримінальному та кримінальному процесуальному законодавстві не надано визначення понять «резонансні злочини», «суспільний резонанс», проте ці словосполучення часто вживаються у відомчих документах органів правопорядку, державних стратегіях і програмах, повідомленнях ЗМІ, щоб акцентувати увагу на реакції суспільства

на тяжкі злочини та негативні обставини їх розслідування.

Під терміном «резонанс» (франц. *resonance*, від лат. *resono* – відгукуюсь) розуміють частотно-вибірковий відгук системи, що має реагувати на періодичний зовнішній вплив інших об'єктів. Це явище вивчають в межах фізики, а також інших галузей знань, зокрема психології, соціології тощо [1]. Визначальними для розуміння поняття «резонанс» є його властивості, такі як коливання, вплив, взаємодія певних системних утворень між собою або із середовищем [2].

Що стосується визначення суспільного резонансу, то це реакція різних соціальних груп людей на значущі для них події, яка залежить від їхнього розуміння цієї події, політичних та життєвих поглядів. Суспільний резонанс проявляється у громадській думці, яка є свідченням стану масової свідомості, прихованого чи явного ставлення різних груп людей до подій і фактів дійсності.

Громадська думка регулює поведінку індивідів, соціальних груп та інститутів, підтримує певні норми відносин між людьми. Її вирок (присуд) не можна оскаржити, при цьому реакція суспільства може бути настільки сильною, що змушує державу змінювати рішення, проводити реформи і зміни [3].

Недоліки діяльності правоохоронних органів і негативний досвід контактів населення з працівниками цих органів спричиняють необхідність вирішення цих проблем, зумовлюють потребу пошуку нових підходів до організації досудового розслідування, охорони громадського порядку та протидії злочинності [4].

Відповідно до Закону України від 2 червня 2016 року № 1401-VIII «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» відбулися зміни, що сприяли підвищенню ефективності діяльності органів прокуратури у сфері кримінального судочинства та нагляду за розшуковими діями органів правопорядку.

З огляду на необхідність удосконалення обов'язку прокурора щодо організації розслідування кожного злочину нормативно-правова база правоохоронних органів (у тому числі підзаконних актів) також потребує кардинального оновлення – хоча вона постійно поповнювалася і розроблялася, однак сьогодні вже застаріла.

У державах, які досягли вагомих результатів у забезпеченні законності в діяльності правоохоронних органів, діє регламентований законом розподіл обов'язків між цими органами. Міжнародний досвід свідчить про те, що забезпечення законності – це комплексна справа, яка вимагає перегляду законодавства, перебудови взаємовідносин з органами влади і населенням [4].

Особливо це стосується діяльності прокурора щодо організації досудового розслідування резонансних злочинів, яка передбачає безумовне реагування на виявлені порушення закону з часу надходження заяви, повідомлення про кримінальне правопорушення до прийняття остаточного рішення у провадженні.

Визначальне значення під час проведення розслідування має його початковий етап. Від того, наскільки ефективно і якісно буде все організовано, правильно обрано криміналістичні та процесуальні методи і засоби, залежить виконання головного завдання кримінального процесу – забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду злочинів.

Наразі вказані питання регулюються наказом Генерального прокурора України від 19 грудня 2012 року № 4гн «Про організацію діяльності прокурорів у кримінальному провадженні» (наказ № 4гн), який, незважаючи на необхідність його удосконалення, підтвердив свою дієвість на практиці.

Так, згідно з п.п. 2.3, 2.7–2.9 наказу № 4гн керівники прокуратур усіх рівнів при призначенні процесуальних керівників досудовим розслідуванням у кримінальних правопорушеннях повинні враховувати не лише складність їх кваліфікації, прогнозовані обсяги процесуальної роботи, професійну майстерність і досвід відповідних прокурорів, а й суспільний резонанс вчинених правопорушень.

Крім того, у наказі визначено правову процедуру організації керівниками прокуратур усіх рівнів досудового розслідування щодо кримінальних правопорушень, які набули в суспільстві негативного резонансу.

Ця процедура передбачає:

1) інформування спеціальним повідомленням керівників органів прокуратури вищого рівня, чергового прокурора підрозділів приймання, опрацювання та аналізу оперативної

інформації Генеральної прокуратури України та галузевих підрозділів прокуратур регіонального рівня щодо надходження повідомлень про: кримінальні правопорушення проти основ національної безпеки; терористичні акти; бандитизм; умисні вбивства, вчинені за обтяжуючих обставин і в умовах неочевидності; вчинені організованими групами та злочинними організаціями; вчинені іноземцями і проти них; про інші кримінальні правопорушення, які мають суспільний резонанс;

2) обов'язковий виїзд керівників прокуратур на місця події з метою забезпечення якісного проведення огляду;

3) подальшу організацію невідкладних першочергових слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій.

За подібною процедурою організовано реагування на вчинення резонансних злочинів правоохоронними органами України, особливо це стосується підрозділів органів внутрішніх справ, оскільки вони виконують головну функцію протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку.

Водночас робота з організації досудового розслідування повинна передбачати належну взаємодію між правоохоронними органами, оскільки від цього залежить швидке виявлення і фіксування злочинних дій, усунення їх негативних наслідків; ефективне переслідування злочинців «по гарячих слідах».

Для цього вироблені відповідні правові механізми, що зафіксовані у міжвідомчих та відомчих підзаконних нормативно-правових актах, метою прийняття яких є: забезпечення оперативного управління силами і засобами підрозділів правоохоронних органів; цілодобова готовність для реагування на злочини; подолання протидії розслідуванню.

Разом з тим необхідно визнати, що ці документи потребують удосконалення, напрацювання нової сучасної практики, оскільки найбільше це стосується процедури взаємодії, пов'язаної із забезпеченням кримінальної процесуальної діяльності, а саме: надання автотранспорту для виїзду до місця події, спеціальних засобів і озброєння, засобів зв'язку, оперативної, криміналістичної та іншої техніки; участі у слідчих діях спеціалістів; охорони місць проведення слідчих дій; залучення сил спеціальних операцій тощо.

Значна кількість відомчих (підзаконних) нормативно-правових актів з питань реагування на резонансні злочини потребує їх систематизації. На нашу думку, більш правильним є створення єдиного міжвідомчого документа, який, наприклад, може мати назву «Положення про порядок організації досудового розслідування резонансних злочинів».

Вказаний документ, нарівні з Положенням про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань, може стати першоосновою для створення автоматизованої бази даних про нормативно-правові акти правоохоронних органів та подальшого удосконалення правової основи організації ефективного досудового розслідування відповідно до вимог чинного кримінального процесуально-го законодавства.

Про необхідність негайної підготовки такого міжвідомчого документа свідчить ініціатива, проявлена регіональними правоохоронними органами. Наприклад, за результатами проведення у вересні 2016 року координаційної наради керівників правоохоронних органів Луганської області було заплановано розроблення регіонального порядку взаємодії прокурорів, УСБУ в області, територіальних підрозділів Національної поліції при проведенні оглядів місць події та слідчих дій за фактами вчинення терористичних актів.

Однією із причин необхідності розроблення цього порядку стало те, що проведення першочергових слідчих дій ускладнюється значною віддаленістю місця дислокації слідчого підрозділу УСБУ від лінії умовного розмежування Луганської області, що безпосередньо впливає на своєчасність їх проведення.

Також потребує уточнення перелік резонансних злочинів, визначених міжвідомчими і відомчими документами Генеральної прокуратури України, інших правоохоронних органів з урахуванням існуючих загроз і викликів.

Особливо це стосується чіткого визначення як резонансних злочинів, вчинених з мотивів расової, національної чи релігійної нетерпимості та дотичних до них, які передбачені у ст. 161 КК України «Порушення рівноправності громадян залежно від їх расової, національної належності, релігійних переконань та за іншими ознаками» (далі – злочини на ґрунті нетерпимості).

При цьому у ст. 7 Закону України «Про основи національної безпеки України» серед інших загроз національній безпеці України і стабільності в суспільстві у внутрішньополітичній сфері визначено такі, як можливість виникнення конфліктів у сфері міжетнічних і міжконфесійних відносин, радикалізації та проявів екстремізму в діяльності деяких об'єднань національних меншин та релігійних громад.

Зазначені конфлікти завжди набувають суспільного резонансу, посиляють сигнал неприйняття цілим громадам, можуть зрости як кількісно, так і з огляду на рівень насильства.

В Україні від злочинів на ґрунті нетерпимості найчастіше потерпають: іноземці та члени різних етнічних громад; представники релігійних та сексуальних меншин; їхні майно (приміщення представництв, церкви, синагоги, мечеті, кладовища та інше). Напади на них відбуваються в громадських місцях, супроводжуються ксенофобськими висловлюваннями та расистськими образами.

Злочини на ґрунті нетерпимості поширені під час збройних конфліктів або окупації та набувають масового характеру. За умови безкарності вони мають тенденцію до зростання кількості випадків, оскільки злочинці вважають свої дії морально виправданими. При цьому, якщо держава не може ефективно їх покарати, то ці та інші потенційні злочинці продовжуватимуть свою діяльність.

Таким злочинам, як правило, властива ескалація; ті, хто починає з незначних правопорушень і кого не зупинили, надалі тяжіють до більш насильницьких дій. Відтак навіть нетяжкі злочини цієї категорії – небезпечні та потребують своєчасної реакції правоохоронних органів.

Злочини на ґрунті нетерпимості вважаються тривожним сигналом. Якщо жертви та громада відчувають себе в небезпеці та не мають захисту держави, вони, ймовірно, прагнуть помститися тим, кого звинувачують у нападах. Це утворить спіралі насильства, які призведуть до інших резонансних злочинів.

Міжнародні договори містять низку докладно розроблених загальних і регіональних стандартів, які накладають на держави, у тому числі і на Україну, чіткі зобов'язання щодо реагування на злочини на ґрунті нетерпимості.

Європейський суд з прав людини постановив, що держави зобов'язані належним чином розслідувати можливі злочини з расових мотивів. Так, у рішенні по справі «Шечич проти Хорватії» (від 31 травня 2007 року № 40116/02) зазначено, що державні органи мають додатковий обов'язок вживати всіх розумних заходів для викриття будь-яких расистських мотивів і встановлення того, чи ненависть або упередження на ґрунті етнічного походження відіграли чи не відіграли певну роль у подіях. Невиконання цього, а також ставлення до насильства та жорстокості, зумовлених расовою нетерпимістю, яке не відрізняється від ставлення до злочинів, котрі не мають расистських складових, означало б свідоме ігнорування особливого характеру діянь [5].

Міністерство внутрішніх справ України та Національна поліція України вживають заходів для визначення злочинів на ґрунті нетерпимості як таких, що мають суспільний резонанс. Так, наказом Міністерства внутрішніх справ України (МВС України) від 30 травня 2016 року № 438 в «Інструкції про порядок ведення єдиного обліку в органах поліції заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події» (Інструкція) внесено зміни до додатку № 3 – «Протоколу прийняття заяви про вчинене кримінальне правопорушення або таке, що готується», якими зобов'язано слідчого, прокурора, іншу посадову особу, уповноважену на прийняття та реєстрацію цих заяв, при їх прийнятті з'ясовувати у заявника та обов'язково зазначати у письмовій заяві обставини вчинення злочину, які можуть свідчити про мотиви нетерпимості (расова, національна належність, релігія чи переконання).

Проте згідно з цією Інструкцією обов'язок службових осіб щодо встановлення мотивів нетерпимості поширюється лише на випадки особистого спілкування із заявником і отримання від нього заяви, а також у разі одержання повідомлення про злочин по телефонній лінії «102».

Сьогодні органи внутрішніх справ України та інші правоохоронні органи реагують на повідомлення про кримінальні правопорушення (у тому числі й такі, що можуть викликати суспільний резонанс) та здійснюють взаємне інформування відповідно до інструкцій з орга-

нізації реагування органів внутрішніх справ на повідомлення про кримінальні правопорушення, інші правопорушення, надзвичайні ситуації, інші події та про оперативне інформування в органах і підрозділах МВС України, затверджених наказом Міністерства внутрішніх справ України від 22 жовтня 2012 року № 940 та погоджених із Генеральною прокуратурою та Службою безпеки України [6].

При цьому, визначаючи резонансність злочину, прокурор, працівник поліції та інша службова особа правоохоронного органу повинні керуватися Переліком кримінальних правопорушень, інших правопорушень, надзвичайних ситуацій та інших подій, інформація про які подається до МВС України та його регіональних управлінь (додаток № 1 Інструкції) (Перелік).

Згідно з Переліком негайного реагування та інформування потребують події, які можливо віднести до так званих правопорушень на ґрунті нетерпимості. До них належать: активні дії, спрямовані на розпалювання національної, расової, релігійної ворожнечі або розбрату; факти зникнення, загибелі, а також кримінальні правопорушення, що стосуються членів релігійних делегацій, дорожньо-транспортні пригоди, унаслідок яких загинули або постраждали такі особи; нищення, руйнування чи псування пам'яток історії або культури, наруга над меморіальними комплексами або трьома й більше могилами; пожежі у культових спорудах.

Разом з тим, на нашу думку, поняття «активні дії, спрямовані на розпалювання національної, расової, релігійної ворожнечі або розбрату» потребує більш чіткого визначення, оскільки воно є надто загальним і не дає змоги зрозуміти, в чому полягають такі дії.

У Кримінальному кодексі України містяться норми, які надають право застосовувати більш суворе покарання за будь-який злочин, вчинений на ґрунті расової, національної чи релігійної ворожнечі або розбрату (п. 3 ч. 1 ст. 67 КК України) і визначати ці мотиви обтяжуючими обставинами.

Крім того, у положеннях Кримінального кодексу України, а саме: у п. 14 ч. 1 ст. 115 (умисне вбивство); ч. 2 ст. 121 (умисне тяжке тілесне ушкодження); ч. 2 ст. 122 (умисне середньої тяжкості тілесне ушкодження);

ч. 2 ст. 126 (побої та мордування); ч. 2 ст. 127 (катування); ч. 2 ст. 129 (погроза вбивством) – визначено ці мотиви як кваліфікуючі ознаки кримінальних правопорушень. Подібні дії криміналізовані у ст. 161 КК України.

Також у КК України містяться статті, у диспозиціях яких не конкретизовано мотив нетерпимості, але об'єктивні чи суб'єктивні ознаки передбачені ними складів злочинів вказують на однорідність їх мотивів. До них можливо віднести: ст. 178 (пошкодження релігійних споруд чи культових будинків); ст. 179 (незаконне утримання, осквернення або знищення релігійних святинь); ст. 180 (перешкоджання здійсненню релігійного обряду); ст. 297 (наруга над могилою, іншим місцем поховання або над тілом померлого); ч. 2 ст. 298 (умисне незаконне знищення, руйнування або пошкодження об'єктів культурної спадщини чи їх частин).

Проблемою є те, що дії, які становлять склад цих злочинів, не завжди кваліфікуються за вказаними статтями КК України, зокрема й у сукупності зі ст. 161, а найчастіше – за ст. 296 КК України (хуліганство) як вандалізм, побої, нанесення легких тілесних ушкоджень.

Наприклад, лише після відкритого звернення Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини до Генерального прокурора та міністра внутрішніх справ напад з мотивів расової нетерпимості на неповнолітнього Узу Девіда Харрісона, який мав місце 19 серпня 2015 року в м. Києві, був перекваліфікований з ч. 2 ст. 296 КК України на ч. 2 ст. 161 КК України.

Невизначеність у Переліку поняття «активні дії, спрямовані на розпалювання національної, расової, релігійної ворожнечі або розбрату» призводить до неналежного реагування на такі події правоохоронних органів, оскільки у разі їх настання інші відомчі та міжвідомчі нормативно-правові акти зобов'язують чергові частини органів і підрозділів внутрішніх справ при організації розгляду заяв і повідомлень про події, проведення невідкладних слідчих та розшукових дій керуватися вимогами, зазначеними у Картотеці невідкладних дій оперативного чергового (додаток № 8 до Інструкції з організації діяльності чергових частин органів і підрозді-

лів внутрішніх справ України, направленої на захист інтересів суспільства і держави від протиправних посягань), затвердженій наказом Міністерства внутрішніх справ України від 28 квітня 2009 року № 181 (Картотека) [7].

Картотека є планом дій чергових частин зі збирання початкової інформації про обставини вчинення кримінального правопорушення або іншої події, оперативного інформування керівництва і органів прокуратури про їх вчинення, організації затримання підозрюваних, охорони місць події, виїзду слідчо-оперативних груп, надання медичної допомоги потерпілим та інших важливих питань. Разом з тим план заходів у випадках, коли мають місце вказані активні дії, вчиняються злочини з мотивів нетерпимості, у Картотеці не регламентовано.

Оскільки ці злочини чітко не визначені як резонансні й винні особи не притягуються до кримінальної відповідальності саме за вказані злочини, то на початковому етапі розслідування відбувається втрата більшості доказів.

Таким чином, дослідження окреслених проблемних питань дає змогу дійти таких висновків.

1. Значна кількість відомчих (підзаконних) нормативно-правових актів з питань реагування на резонансні злочини потребує удосконалення і систематизації, створення, на наш погляд, єдиного міжвідомчого документа, який може мати назву «Положення про порядок організації досудового розслідування резонансних злочинів».

2. Цей документ має врегульовувати питання взаємодії між правоохоронними органами під час розслідування резонансних злочинів (в тому числі вчинених з мотивів расової, національної, релігійної та іншої нетерпимості).

3. Процес його підготовки повинен мати високий рівень публічності й потребує обговорення не лише серед практиків і науковців, а також і серед громадськості, правозахисних організацій.

4. При підготовці вказаного документа необхідно враховувати заходи, передбачені окремими програмами і стратегіями, які спрямовані на реформування правоохоронних органів. До таких можливо віднести положення Національної стратегії у сфері прав людини на період до 2020 року, затвердженій розпорядженням Кабінету Міністрів України від 23 листопада 2015 року № 1393-р, та Стратегії національної безпеки України, затвердженій Указом Президента України від 26 травня 2015 року № 287/2015.

Узгодження запропонованих дій із зазначеними стратегіями дасть змогу забезпечити комплексний підхід до вирішення проблем нормативно-правового урегулювання організації досудового розслідування кримінальних правопорушень, які набули суспільного резонансу, і забезпечить нарощування спроможностей правоохоронних органів довести рівень їх готовності до невідкладного реагування на виклики й загрози національній безпеці України.

Список використаних джерел:

1. *Лещенко А.М.* Феномен релігійного резонансу / А.М. Лещенко // *Філософські обрії*. – 2016. – Вип. 35 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FiloFilo_2016_35_22
2. *Воробійова О.П.* Ідея резонансу в лінгвістичних дослідженнях / О.П. Воробійова // *Мова. Людина. Світ*. – К.: 2006 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uaclip.at.ua/ideyarezonansu2006pdf.pdf>
3. *Амонс М.О.* Психологічні чинники формування уявлень про діяльність міліції у суспільній свідомості / М.О. Амонс, К.С. Портненко // *Митна справа*. – 2013. – № 5(2.2) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Ms_2013_5
4. *Мартиненко О.А.* Запобігання злочинам серед працівників в органах внутрішніх справ України: моногр. / О.А. Мартиненко, І.О. Теличкін. – К.: Юридична думка, 2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://police-reform.org/files/docs/1437048916.pdf>
5. Розуміння поняття «злочини на ґрунті ненависті»: посібник для України / Бюро ОБСЄ(ОДИНН). – 2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.osce.org/uk/odihhr/208186?download=true>
6. Про організацію реагування на повідомлення про кримінальні правопорушення, надзвичайні ситуації та інші події: наказ Міністерства внутрішніх справ України від 22 жовтня 2012 року № 940 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0054-13?nreg=z0054-13&fi nd=1&text=%F0%E5%E7%EE%ED&x=13&y=7>

7. Інструкція з організації діяльності чергових частин органів і підрозділів внутрішніх справ України: наказ Міністерства внутрішніх справ України від 28 квітня 2009 року № 181 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/z0786-09/page>

Олександр ЧЕРНЯК

ПРОБЛЕМИ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ РЕЗОНАНСНИХ ЗЛОЧИНІВ

Проаналізовано проблемні питання реагування прокурора на кримінальні правопорушення, які набули негативного суспільного резонансу. Зауважено про необхідність удосконалення міжвідомчих нормативно-правових актів, які регламентують порядок досудового розслідування кримінальних правопорушень, що набули суспільного резонансу.

Ключові слова: резонансні злочини; суспільний резонанс; негативний резонанс; злочини на ґрунті нетерпимості.

Александр ЧЕРНЯК

ПРОБЛЕМЫ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ ОРГАНИЗАЦИИ ДОСУДЕБНОГО РАССЛЕДОВАНИЯ РЕЗОНАНСНЫХ ПРЕСТУПЛЕНИЙ

Проанализированы проблемные вопросы реагирования прокурора на уголовные преступления, которые приобрели негативный общественный резонанс. Обращено внимание на необходимость усовершенствования межведомственных нормативно-правовых актов, регламентирующих порядок досудебного расследования уголовных преступлений, которые приобрели общественный резонанс.

Ключевые слова: резонансные преступления; общественный резонанс; негативный резонанс; преступления на почве ненависти.

Oleksandr CHERNIAK

ISSUES OF NORMATIVE AND LEGAL REGULATION OF PRETRIAL INVESTIGATION ORGANISATION OF HIGH-PROFILE CRIMES

In this article had been analyzed problem aspects of prosecutors reaction to criminal offences which gained negative resonance. Attention has been paid to the necessity of improvement interdepartmental normative – legal acts governing the pre-trial investigation of criminal offenses, which gained publicity.

Keywords: resonant crimes; publicity resonance; negative resonance; hate crime.

